

Arrest

nr. 154 679 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 april 1993.

Op 12 augustus 2014 komt de verzoekende partij de Schengenzone binnen.

Op 2 december 2014 doet zij een verklaring van wettelijk samenwonen met een legaal in België wonende Kosovaarse onderdaan, de heer A.B.

Verzoekende partij is in bezit van een paspoort, dat geldig was tot 12 februari 2015.

Op 16 april 2015 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) en ook die dag aan de verzoekende partij betekend.

Op 23 juni 2015 wordt er door SEFOR controle gehouden op het adres van de heer A.B. Diezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 23 juni 2015 neemt de gemachtigde ook de beslissing om de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Dit is de bestreden beslissing, die op 23 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A. [...]

voornaam: S. [...]

geboortedatum: 20.04.1993

geboorteplaats: Kratovo

nationaliteit: Macedonië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.06.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1900 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1. tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 16.04.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Op 02.12.2014 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Kosovaarse onderdaan (B., A. [...]) geboren op 20.09.1995). Op 27.04.2015 weigerde de stad Antwerpen melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 24.04.2015 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou, gezien de negatieve vaststellingen van het Parket van Antwerpen met betrekking tot de doorleefde familieband met Dhr B. [...], op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het

Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog dient geregistreerd te worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van deze wettelijke samenwoning.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voortvloeit en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Op 23 juni 2015 wordt de verzoekende partij overgebracht naar het Centrum voor illegalen te Brugge.

Op 25 juni 2015 wordt aan de verzoekende partij de datum van repatriëring betekend, namelijk 3 juli 2015 om 10 uur 05.

Op 1 juli 2015 dient de verzoekende partij een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2015.

Op 2 juli 2015 vraagt de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij wege van een voorlopige maatregel, om zo snel mogelijk uitspraak te doen over het schorsingsverzoek van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Bij arrest van 3 juli 2015 met nummer 149 073 verklaart de Raad het de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk.

Op 3 juli 2015 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Skopje in Macedonië.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de "*materiële motiveringsverplichting (wet 29 juli 1991)*" en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van "*formele (ondergeschikt materiële) motiveringsverplichting (art. 1-3 wet 29 juli 1991 m.b.t. de duur van het inreisverbod.*"

Daar beide middelen op elkaar voortbouwen, worden ze samen besproken.

3.1.2. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Art. 74/11 § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

In casu dient vastgesteld dat geen rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van de ouders op Belgisch grondgebied en hun hangende asielprocedure.

Onder stuk 4 worden de relevante stukken bijgebracht m.b.t. het legaal verblijf van de ouders op Belgisch grondgebied en hun hangende asielprocedure.

Indien verzoekster gehoord werd nopens dit aspect, had zij een en ander kunnen toelichten; verzoekster werd helaas niet gehoord voor de totstandkoming van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is derhalve strijdig met art. 74/11 Vreemdelingenwet."

En

"De motivering m.b.t. de duur van het inreisverbod is niet deugdelijk., en houdt in wezen enkel een schijnmotivering in.

De bepaling van de termijn van het inreisverbod is immers, blijkens de beslissing, gesteund op de overweging dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Het verdient aanbeveling de motivering van de duur van het inreisverbod uit te kleden en te herleiden tót zijn essentieel

De bestreden beslissing verwijst naar de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven;

Een hele uiteenzetting nopens de afwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar;

(i) Nopens het motief van de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven

De overweging in de bestreden beslissing terzake de "hardnekkigheid van het illegaal verblijf" is in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoekster niet voldeed aan de eerdere terugkeerverplichting.

Deze vaststelling (hardnekkigheid om op Belgisch grondgebied te verblijven spijs het eerdere bevel) voegt in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoekster niet voldeed aan haar terugkeerverplichting.

Behoudens het niet-respecteren van het bevel dd. 16 april 2015 bevat de bestreden beslissing geen enkel dienstig motief of overweging dat enige hardnekkigheid in hoofde van verzoekster aantoon om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven.

De verwijzing naar het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning is niet dienstig, aangezien de verklaring reeds werd afgelegd op 2 december 2014 (nota bene in legaal) verblijf, en derhalve voor het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16 april 2015.

Verzoekster heeft geen andere procédures aangevat of démarches uitgevoerd om de tenuitvoerlegging van het bevel te frustreren; behoudens het niet-naleven van dit eerste — eerder recente bevel van 16 april 2015- zijn er derhalve geen omstandigheden die wijzen op een verzwarende omstandigheid dat verzoekster hardnekkig illegaal op Belgisch grondgebied tracht te verblijven.

De bestreden beslissing motiveert de aangevoerde hardnekkigheid om illegaal op het Belgisch grondgebied te verlaten, derhalve niet afdoende, terwijl deze aangevoerde hardnekkigheid één van de dragende motieven is om de maximumduur van de periode van het inreisverbod op te leggen.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

" De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012. "

En nog:

"De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de — in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar. "

(ii) Nopens de afwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De bestreden beslissing bevat voor het overige nog een volstrekt irrelevante dissertatie nopens de afwezigheid van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij het opleggen van het inreisverbod:

het Gerechtelijk Wetboek zou de persoonlijke verschijning niet vereisen in een eventuele beroepsprocedure voor de familierechtbank tegen de weigering om melding te maken van de wettelijke samenwoning;

indien de wettelijke samenwoonst alsnog geregistreerd zou worden, kan nog de intrekking van het inreisverbod worden gevraagd;

De relevantie van deze bepalingen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod is (uiteraard) NIHIL.

Zij laten verzoekster niet toe de redenen te kennen van het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur

De motivering is niet draagkrachtig of pertinent, en kan derhalve niet worden weerhouden.

(iii) Nopens het belang van de immigratiecontrole

De Staatssecretaris wijst tenslotte - op sibillijnse wijze — op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit wordt blijkbaar de nieuwe stereotype motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 2 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 3 jaar wordt geopteerd

Het is volstrekt onduidelijk wat de Staatssecretaris met het "belang van de immigratiecontrole" bedoelt; indien de Staatssecretaris zou bedoelen, dat hij de immigratie zoveel als mogelijk onder controle" wil houden (te begrijpen als "de immigratie zoveel mogelijk beperken" dient opgemerkt dat zulks geen legitiem motief is.

(iv) Nopens de afwezigheid van specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar

In fine (van de motivering terzake de duur van het inreisverbod) wordt nog overwogen dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Deze overweging kan niet worden gevolgd; art. 74/11 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de Staatssecretaris rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak, en er is geen wettelijke grondslag voor de stelling dat in beginsel steeds de maximumtermijn zou dienen te worden bepaald, behoudens specifieke omstandigheden die een vermindering zouden rechtvaardigen.

Het is aan de Staatssecretaris te motiveren welke specifieke omstandigheden hem ertoe brengen het inreisverbod te bekleden met de maximumduur van 3 jaar; de staatssecretaris kan niet volstaan met de redenering dat behoudens specifieke omstandigheden steeds de maximumduur zou dienen te worden opgelegd.

Voor deze redenering bestaat geen wettelijke grondslag, zodat deze als contra legem (art. 74/11 Vreemdelingenwet) dient te worden beschouwd.

CONCLUSIE: indien de beslissing wordt herleid tot zijn essentie, dient vastgesteld dat de duur van het inreisverbod enkel gesteund is op het niet voldoen aan de terugkeerverplichting; de overige motieven zijn overtollige motieven, die (i) in wezen niets toevoegen aan de vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel en (ii) zelfs volstrekt irrelevant zijn voor de bepaling van de duur van het inreisverbod (cfr. de afwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel).

Het loutere argument dat geen gevolg zou zijn gegeven aan een eerder bevel, verantwoordt niet het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod (in casu 3 jaar), doch wel enkel het opleggen van het inreisverbod an sich. (cfr. de supra geciteerde rechtspraak van uw Raad)

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen wordt aan de Staatssecretaris, voor de het geval niet aan de terugkeerverplichting zou zijn voldaan, de mogelijkheid gegeven de duur van het inreisverbod te moduleren, gaande van één dag tot een periode van drie jaar.

De Staatssecretaris beschikte in casu m.a.w. over een appreciatiemarge om een inreisverbod op te leggen voor een periode die kan variëren van één dag tot drie jaar.

De loutere verwijzing naar de reden voor het opleggen van een inreisverbod (an sich) (d.i. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten) kan niet worden beschouwd als een voldoende en deugdelijke motivering die de beslissing terzake duur van het inreisverbod schraagt.

Het loutere gegeven dat voldaan is aan de voorwaarde voor het opleggen van het inreisverbod kan bijv. ook leiden tot het opleggen van een inreisverbod van één dag, één maand of één jaar.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten waarom in casu specifiek voor een termijn van drie jaar werd geopteerd.

Een schending van de formele, ondergeschikt de materiële motiveringsverplichting is aangetoond."

3.1.1. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de aanwezigheid van haar ouders op het Belgisch grondgebied en hun hangende asielprocedure.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

[...]

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt derhalve dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeksters geval. Minstens voert verzoekster geen enkel concreet element aan dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan.

Zij stelt dat haar ouders in een asielprocedure zitten. Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen hen weigerde de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij werden, onder bijlagen 13quinquies, bevolen het grondgebied te verlaten. Haar ouders zijn derhalve eveneens illegaal op het Belgisch grondgebied. Het feit dat zij tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep zouden hebben ingediend bij de Raad, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoekster is bovendien meerderjarig en toont niet aan als zou de scheiding van haar ouders enig probleem vormen.

Verzoekster toont derhalve niet aan welk invloed het door haar aangehaalde specifieke omstandigheid zou kunnen hebben op de duur van het inreisverbod. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, blijkt na onderzoek van het dossier niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Door louter te poneren dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar ouders op het Belgisch grondgebied zijn, toont verzoekster de door haar voorgehouden schendingen niet aan.

Het eerste middel is niet ernstig.”

En

“Verzoekster verwijt verwerende partij dat de motivering inzake de duur niet deugdelijk is en een schijnmotivering inhoudt.

Zij stelt dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, namelijk de hardnekkige wil om het grondgebied te verblijven, de poging tot wettelijke samenwoning en het belang van de immigratiecontrole, niet verantwoord zijn waarom een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters betoog feitelijk grondslag mist.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk de rechtsgronden vermeld op basis waarvan het inreisverbod werd genomen, zijnde artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Een lezing van considerans 14 van de terugkeerrichtlijn leert dat het feit dat er bevelen werden gegeven bepalend is voor de duur van het inreisverbod. In de bestreden beslissing werd er in die zin ook verwezen naar het bevel waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven.

Considerans 14 luidt als volgt : “(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied vaneen lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Deze considerans is derhalve een sterke aanwijzing over wat de aard is van de specifieke elementen is die door de lidstaten in rekening moeten worden gebracht.

De vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt door haar niet betwist, noch weerlegd. Het betoog waarin wordt gesteld dat geen deugdelijke motivatie ontwikkeld werd omtrent de duur van het inreisverbod, mist dan ook feitelijke grondslag. Er wordt in de bestreden beslissing duidelijk gewezen op het feit dat verzoeksters houding aan de grondslag ligt van het inreisverbod van 3 jaar, waarbij de aandacht wordt gevestigd op het feit dat zij niet heeft voldaan aan haar terugkeerverplichting en zij er voor gekozen heeft op illegale wijze in België te verblijven.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Het feit dat verzoekster geen gevolg gaf aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten terwijl, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, zij “geen enkel wettelijk motief (heeft) om (...) in België te blijven”, houdt an sich de hardnekkige wil in om illegaal op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Daar waar verzoekster stelt dat de relevantie van de motieven aangaande de wettelijke samenwoning nihil is, dient te worden opgemerkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet stelt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De motieven opgenomen in de bestreden beslissing tonen aan dat verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de elementen eigen aan verzoekster geval, zodat het belang ervan niet ernstig kan worden betwist.

Het is het geheel van de elementen zoals aangegeven in de bestreden beslissing die verwerende partij ertoe heeft gebracht een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Er wordt bovendien uitdrukkelijk aangegeven dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De invulling van de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was – artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Europese regelgeving – om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

Verzoekster voert geen enkel concreet element aan dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, waardoor zij niet aantoonbaar dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

De determinerende juridische en feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekster maakt derhalve de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet ernstig.”

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd heeft. Er wordt gepreciseerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 16 april 2015 werd betekend. De verwerende partij concludeert hieruit dat de verzoekende partij hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen. Voorts geeft de verwerende partij uitdrukkelijk aan dat *in casu* een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat de stad Antwerpen weigerde de verklaring van wettelijke samenwoning te registeren na negatief advies van het parket van Antwerpen van 24 april 2015 nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te registeren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht en omdat de verzoekende partij een hardnekkigheid vertoont om illegaal op het grondgebied te willen

verblijven. Voorts heeft de verwerende partij nagegaan of er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar en concludeert zij dat er geen zijn. Ook heeft de verwerende partij onderzocht wat de impact van de bestreden beslissing is op de eventuele procedure die de verzoekende partij kan opstarten tegen de beslissing van de stad Antwerpen. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat er geen gevolg werd gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering *in casu* niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

De *in casu* bestreden beslissing laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd. Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepaling volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien zij vaststelt dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, maar hierbij tevens dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

In casu meent de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met het verblijf van haar ouders op het grondgebied en de hangende asielprocedure van haar ouders. In dit verband voert de verzoekende partij eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Uit de database van de Raad blijkt dat tegen de beslissing van 2 april 2015 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigert, beroep aangetekend werd bij de Raad. Bij arrest van 10 september 2015 met rolnummer 152 236 worden de ouders van de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Voorts blijkt dat op 14 april 2015 ten aanzien van de ouders van de verzoekende partij eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Ter terechtzitting wordt bevestigd dat hiertegen geen beroep werd aangetekend. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk welk belang ze heeft bij haar kritiek dat in de bestreden beslissing niet omtrent de hangende asielaanvraag van haar ouders werd gemotiveerd, nu de asielaanvraag van haar ouders ten gevolge van het arrest van de Raad van 10 september 2015 definitief werd afgesloten en zij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen waartegen geen beroep werd aangetekend.

Voorts wijst de verzoekende partij erop dat haar verklaring van wettelijke samenwoning dateert van 2 december 2014 en derhalve dateert van voor het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2015. De verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing bijgevolg niet kan verwijzen naar de wettelijke samenwoning om haar hardnekkigheid om het grondgebied te verlaten te motiveren,

daar deze dateert van voor het eerste bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in deze niet kan worden gevolgd. Immers, de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning door de stad Antwerpen dateert van na het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2015. Het inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt de verzoekende partij niet opgelegd omwille van het aangaan van een verklaring van wettelijke samenwoning op 2 december 2014, maar wel omdat de stad Antwerpen op 27 april 2015 weigerde de verklaring van wettelijke samenwoning te registeren na negatief advies van het parket van Antwerpen van 24 april 2015 nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te registeren die niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt voegt voormelde motivering wel iets toe aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet voldeed aan de terugkeerverplichting. Het is het motief dat specifiek betrekking heeft op de duur van het inreisverbod. Het door de verzoekende partij gestelde als zou de verwerende partij in de bestreden beslissing louter herhalen waarom zij niet voldoet aan de terugkeerverplichting en vervolgens automatisch de maximumtermijn opleggen, gaat voorbij aan de uitdrukkelijke motivering dat de stad Antwerpen op 27 april 2015 weigerde de verklaring van wettelijk samenwoning te registeren na negatief advies van het parket van Antwerpen van 24 april 2015 nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te registeren die niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gegeven motivering reikt verder dan de loutere vaststelling dat de verzoekende partij niet voldeed aan de terugkeerverplichting.

Waar de verzoekende partij meent dat de motivering in de bestreden beslissing omtrent de mogelijke procedure die zij kan instellen tegen de beslissing van de stad Antwerpen van 27 april 2015 irrelevant is voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, kan zij evenmin worden gevolgd. Het getuigt van een zorgvuldig onderzoek van de verwerende partij om na te gaan of de verzoekende partij, indien ze beslist om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van 27 april 2015, persoonlijk dient te verschijnen in deze gerechtelijke procedure of dat ze zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat en welke impact een dergelijke procedure op een inreisverbod voor de duur van 10 jaar kon hebben.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt is het motief van de bestreden beslissing waarbij verwezen wordt naar "*belang van de immigratiecontrole*" geen motief op zich om de duur van drie jaar van het inreisverbod te motiveren. Voormeld motief dient samen te worden gelezen met voorgaande alinea's van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of dat de verwerende partij naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op het einde van de bestreden beslissing te concluderen dat "*Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen (leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.*" In haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij ook geen specifieke elementen bij waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. De verzoekende partij verwijst enkel naar de asielpcedure van haar ouders. Met betrekking tot voormeld gegeven werd reeds gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde welk belang ze bij deze kritiek heeft nu de Raad haar ouders bij arrest van 10 september 2015 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en ze eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt ook niet dat de verzoekende partij nog dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarin beslissingen voorlagen waarin geen enkele motivering was opgenomen inzake de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In de continentale rechtstraditie hebben arresten van de Raad bovendien ook geen precedentswaarde.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar omdat de stad Antwerpen weigerde de verklaring van wettelijke samenwoning te registeren na negatief advies van het parket van Antwerpen van 24 april 2015 nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te registeren die niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het

verwerven van een verblijfsrecht en omdat de verzoekende partij een hardnekkigheid vertoont om illegaal op het grondgebied te willen verblijven zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringplicht aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze door de bestreden beslissing van haar ouders gescheiden wordt daar zij een lopende asielprocedure hebben, en artikel 8 van het EVRM bijgevolg geschonden is, wijst de Raad erop dat haar ouders eveneens een bevel om het grondgebied gekregen hebben, met name op 14 april 2015. Tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten werd geen beroep tot nietigverklaring ingediend. Bijgevolg wordt de verzoekende partij ten gevolge van de bestreden beslissing niet van haar ouders gescheiden. Het loutere feit dat haar ouders een schorsend beroep hadden ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 2 april 2015 maakt evenwel geenszins dat zij over een legaal verblijf beschikten. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd (artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet). In dit verband wijst de Raad er voorts op dat bij arrest van 10 september 2015 met nummer 152 236 de ouders van de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na aan te tonen dat de feitelijke gegevens sindsdien gewijzigd zijn. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere elementen aan in het kader van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS